

Industriforeningens Udvalg havde taget til dette Spørgsmaal, og som jo gif i samme Retning som det enkelte Medlem i Kommissionen, der havde dissentieret, har heller ikke faaet nogen Betydning, og det synes jo, som om de Mænd, der repræsenterede Industriforeningen, ikke længere ville fastholde dette Standpunkt. Jeg for mit Vedkommende tror, at det er et forfært Standpunkt. Jeg tror, at Kommissionens Flertal har truffet det rette, og at Sagen næppe logisk og fornuftigvis lader sig ordne paa anden Maade end ved, at man gaar ud fra de Forudsætninger, som Kommissionen har slaaet fast i den allerførste Paragraf. Tredje Medlemmer, og navnlig den sidste ærede Taler, maa jo nemlig ikke glemme, at det allerførste, der staar i Lovforslagets § 1, er, at der skal kunne gives Patent paa nye Opfindelser. Naar man havde faaet dannet Kommissionen og kom til Forundersøgelsen, vilde man gaarent bort fra dette Standpunkt og sige: Vi skulle slet ikke undersøge, om Opfindelsen er ny. Kommissionen undgaar dog ikke at komme tilbage til, om det er en ny Opfindelse, for saa snart der, efter at Bekendtgørelsen har fundet Sted, i de 8 Uger, Sagen ligger fremme, kommer den mindste Indsigelse frem om, at Opfindelsen ikke er ny, maa Kommissionen ind paa denne Undersøgelse, og derved komme alle de Ulemper frem, og det næsten i forstærket Grad, som Mindretallet i Kommissionen — og formentlig det ærede Medlem — vilde mene skulde følge af den Ordning, som Flertallet har foreslaaet. Jeg skal nævne nogle enkelte Punkter, som klart ville vise, hvilke Ulemper det vilde medføre, at man fulgte Mindretallet. Kommer der ikke nogen Indsigelse frem, efter at der er stet Bekendtgørelse om Patentet, skal Kommissionen indrømme Patentet, selv om hvert eneste af Kommissionens Medlemmer er fuldt paa det rene med, at det aldeles ikke er nogen ny Opfindelse. Det er allerede uheldigt; det er, synes jeg, temmelig meget at forlange af en sagkyndig Kommission, der har den Opgave, som § 1 anviser den, at skulle give Patenter paa nye Opfindelser, at den, selv om den er nok saa overbevist om, at det ikke er nye Opfindelser, alligevel skal give Patent, hvis der ikke tilfældigvis kommer en Mand og gør Indsigelse. Men værre bliver Stillingen, hvis der, efter at der er stet Bekendtgørelse, og medens Fristen løber, fremkommer den Indsigelse, at Opfindelsen ikke er ny, thi saa vil man sætte Kommissionen i den mærkelige Stilling, at den ikke har Lov til at øse sin Rundsab af de Rilder, hvoraf fornuftige Mænd, navnlig Videnskabsmænd, ellers øse.

Selv om Kommissionens Medlemmer ved en Undersøgelse gennem videnskabelige Skrifter og ved praktisk Erfaring kom til det Resultat: Manden har Ret, Opfindelsen er ikke ny, saa skulde de dog alligevel give Patentet, selv om de personlig vare nok saa overbeviste om, at det ikke fyldestgjorde Loven, naar Protestanten — om jeg maa kalde ham saa — ikke kunde anføre Bevisligheder og dokumentere sin Indsigelse. Med andre Ord man har villet indføre et Princip, som har gældt og gælder endnu i vor civile Proces, men som jeg rigtig nok tror, at Verden er kommen temmelig langt bort fra paa andre Steder; det er det Princip, som man med et latinist Ord udtrykker saaledes: *Quod non est in actis, non est in mundo*, o: naar de Omstændigheder, der tale for Indsigelsen, at den Opfindelse, hvorpaa der søges Patent, ikke er ny, ikke bringes frem for Kommissionen i officiel Form, kan Kommissionen ikke tage noget Hensyn dertil. Det er udtalt af Mindretallet, Hr. Wolff, paa forskellige Punkter i hans Betænkning. Men Mindretallet har haft en meget stærk Følelse af, at det Standpunkt ikke er holdbart og vilde føre til urimelige Resultater, og saa anvijer han Kommissionen en Udvej til at komme bort fra denne Mislighed ved at sige — det staar Pag. 23 i Betænkningen — at „Patentkommissionens enkelte Medlemmer have det i deres Magt i Genhold til § 17“ — det vil sige, naar der er stet Bekendtgørelse — „at foranledige fremfat ved Trediemand de Bemærkninger og Indsigelser, som de kunne gøre med Hensyn til det nye ved Opfindelsen“. Mindretallet har haft en Følelse af, at det var dog for galt, om disse kyndige Mænd, som ved, hvorledes Tingene forholder sig, men som ikke kunne faa de rigtige Bevisdata og Argumenter fremsatte, skulde gaa hen og dømme paa et urigtigt Grundlag, og derfor giver han dem Anvisning paa, at de skulle lade en Trediemand procedere Sagen og fremkomme med disse Beviser. Men det lader sig jo ikke gøre. Overhovedet er det jo ikke Meningen, hvad enten man stiller sig paa det ene eller det andet Standpunkt, at den Handling, hvorved Patentkommissionen indrømmer Patentet, skal være endelig afgørende; det er hverken Flertallets eller Mindretallets Mening. Den endelige Afgørelse er forbeholdt Domstolene med Afgang til Appel til Højesteret, efter at Spørgsmaalet, om et Patent med Rette er givet, har været gjort til Genstand for en kontradiktorisk Proces, hvor altsaa alle Bevisdata kunne komme frem, og Sagen kan blive grundig oplyst. Det er den Udvej, man har holdt og naturligtvis